

mino ut in toto orbe nova prædicatio disseminaretur.

(Vers. 23, 24.) *Salutat te Epaphras conceptivus meus in Christo Jesu, Marcus, Aristarchus, Demas, et Lucas, adjutores mei.* Id quod in principio dicebamus, quoniam ad Colossenses Epistolam eodem tempore, et per eundem esse scriptam bajulum litterarum, quo ad Philemonem quoque scripta est, etiam eorum qui salutantur, nomina docent: nam et in ipsa ita fere scribitur: *Salutat vos Aristarchus conceptivus meus, et Marcus consobrinus Barnabæ, et Epaphras qui est ex vobis servus Christi.* Et paulo inferius: *Salutat vos Lucas medicus charissimus, et Demas. Et dicite Archippo: Vide ministerium quod accepisti in Domino, ut illud impleas. Et memores estote vinculorum meorum.*

Si aliter ex eo aliquis non putat pariter scriptas, quod ad Colossenses pauca sint nomina quæ hic non ferantur ascripta, sciat non omnes omnibus aut amicis esse aut notos; et aliter privatam ad unum hominem, aliter publicam ad universam Ecclesiam epistolam fieri. Qui sit autem Epaphras conceptivus Pauli, ex eo quod hic additum est, in *Christo Jesu*, possumus suspicari, eadem eum Romæ pro Christo vincula sustinuisse quæ Paulum; et vinctum Christi, ita conceptivum quoque ejus potuisse dici. Aut certe ita quod nobilis et ipse sit in apostolis, ut Andronicus et Junia; de quibus scribitur ad Romanos: *Salutate Andronicum et Juniam cognatos et captivos meos, qui sunt nobiles in apostolis, qui et ante me fuerunt in Christo.* Hæc de Epaphra.

Cæterum cooperatores Evangelii et vinculorum suo-

rum, cum ad Philemonem Epistolam scriberet, Marcum ponit, quem puto Evangelii scriptorem; et Aristarchum, cujus supra fecimus mentionem; et Demam, de quo in alio loco dicit: Demas me dereliquit; et Lucam medicum, qui Evangelium et Actus apostolorum Ecclesiis scribendo tradidit. Quomodo enim apostoli et piscatoribus piscium piscatores hominum facti sunt, ita hic de medico corporum in medicam versus est animarum; de quo et in alio loco dicit: *Misimus cum illo fratrem, cujus laus est in Evangelio per omnes Ecclesias;* cujus liber quotiescunque legitur in ecclesia, toties ejus medicina non cessat.

(Vers. 25.) *Gratia Domini nostri Jesu Christi cum spiritu vestro.* Cum enim in spiritu gratia divina fuerit, totum hominem facit spiritalem, ut adhæreat Domino mente et corpore, et impleatur in eo quod scriptum est: *Qui adhæret Domino, unus spiritus est.* Interpretantur autem secundum Hebræos, Paulus, admirabilis; Timotheus, beneficus; Philemon, mire donatus, sive os panis, ab ore non ab osse; Appia, continens aut libertas; Archippus, longitudo operis; Onesimus, respondens; Epaphras, frugifer et videns sive succrescens; Marcus, sublime mandatum; Aristarchus, mons operis; Demas, silens; Lucas, ipse consurgens. Quæ nomina si juxta interpretationem suam voluerimus intelligere, non est difficile: admirabilem atque beneficum præcipue ad eum scribere cui universa concessa sunt vitia, et os ejus pateat ad cœlestia; deinde ad continentem et liberam et longitudinem. *Explicit.*

CLAUDII CHRONOLOGI

Quem Taurinensem episcopum non temere suspicamur, qui anno dcccxiv scribebat.

BREVIS CHRONICA.

(Apud Labbeum Bibliotheca nova manuseriptorum, p. 309.)

Quia igitur fautore Deo annos a conditione mundi cum serie generationis juxta Hebraicam veritatem pariter adnotatos Deo juvante magna ex parte superius jam ostendimus, nunc eosdem denuo recapitulando latius exponemus.

Igitur omnipotens Creator cum universum perfecisset mundi ornatum, tertia die post ornatum cœli condidit hominem. Qui ornatus cœli, id est sol et luna, et stellæ, ratione veridica in æquinotio vernali inveniuntur primo esse creatæ quod apud nos secundum dies solares xii Kal. Aprilis solemus nuncupare: et ita ratione deducta x Kal. Aprilis luna septima decima invenitur protoplastus Adam ex terræ limo esse formatus pariter atque animatus secundum hanc nostram supputationem. Secundus Adam Christus Dei Filius, Deus pariter et homo, Deus ante sæcula, homo in fine sæculorum, Deus de Deo, homo de homine, Deus de Patre sine initio et matre, homo a certo initio de matre sine homine patre

eodem tempore, sed non eadem feria, id est x Kal. Aprilis invenitur resurrexisse a mortuis.

Si quis forte minus Scripturarum divinarum studiis eruditus de hoc opere dubitare tentaverit, redeat ad divinos secundum Hebraicam veritatem scriptos libros, et quidquid ibidem invenerit, eos teneat et credat, neque damnare desistat. Neque enim Christianis fas est talem dare auctoritatem hominum chronicis, qualis danda est illis libris qui Spiritus sancti sunt auctoritate per prophetas scripti. Et si cujus forte in hac re obstinata mentis perdurat intentio, eat ad Judæos Ecclesiæ inimicos, et in eorum codicibus Hebræa lingua scriptis annorum summam requirat, et quidquid ibidem invenerit, hoc credat et teneat, quia, ut ait beatus Augustinus in libro de Civitate Dei xv, ei linguae potius credatur unde est in aliam per interpretes facta translatio.

Adam a die conditionis suæ anno 130 genuit Seth.

Seth cum esset annorum 105, genuit Enos, et impleti sunt dies vitæ Adam in nativitate Enos 235.

Enos anno vitæ suæ 90 genuit Cainan, et impleti sunt dies vitæ Adam in nativitate Cainan 325.

Cainan anno vitæ suæ 70 genuit Malalehel, et impleti sunt dies vitæ Adam in nativitate Malalehel 395.

Malalehel anno vitæ suæ 60 genuit Jareth, et impleti sunt anni vitæ Adam in nativitate Jareth 460.

Jareth anno vitæ suæ 62 genuit Enoch, et impleti sunt anni vitæ Adam in nativitate Enoch 622.

Enoch anno vitæ suæ 65 genuit Mathusalem, et impleti sunt anni vitæ Adam in nativitate Mathusalem 687, ambulavitque Enoch coram Deo postquam genuit Mathusalem annis 300, et non apparuit quia tulit eum Deus anno 57 post mortem Adæ.

Mathusalem anno 87 genuit Lamech, et impleti sunt anni a conditione mundi in natum Lamech 874 et vixit Adam, postquam natus est Lamech, annis 56.

Lamech anno vitæ suæ 182 genuit Noe, anno 125 post mortem Adæ, et impleti sunt anni a conditione mundi in nativitatem Noe 1065.

Noe anno vitæ suæ 500 genuit tres filios Sem, Cham et Japhet, et anno vitæ illius 600 venit diluvium secundum dies lunares, mense primo, septima decima die mensis; secundum solares vero dies, Kalendis Aprilis, luna septima decima; quem Hebræi, qui menses non a sole, sed a luna computant, septimum decimum diem vocaverunt primi mensis, septima feria, quam nos sabbatum nuncupamus, ingressus est Noe in arcam, et hac ipsa die venit diluvium. Mirum omnipotentis Dei iudicium in humanum genus, quod per Adam luna septima decima accepit initium, in non custodiendo Dei præceptum septima decima in diluvio incurreret mortis supplicium.

Anno vitæ Noe 600 impleti sunt anni a conditione mundi 1656; eo enim anno quo diluvium fuit, annus bissextilis exstitit: et si more nostro computarentur feriæ vel Kalendæ, essent ipso anno Kalendæ mensis Januarii feria quarta: et quia fuit annus cycli solaris 4, idcirco xi fuerunt in Epacta et xiii Kalendas Aprilis fuit Neomenia, id est novæ lunæ principium, et ipsius anni secundum menses lunares primi mensis initium, impletique sunt ipso anno anni Jubilæi a constitutione mundi 33, cycli decemnovalis 82, dies bissextiles 414.

II.

Secunda sæculi ætate, prima hujus die, quæ est decima septima dies mensis secundi, egressus est Noe de arca, uxor ejus, et filii, et uxores filiorum ejus, die prima feria, quam nos propter resurrectionem Domini Dominicam nuncupamus: quia, sicut supra jam dixi, si more nostro ipso tempore computarentur feriæ vel Kalendæ, essent ipso anno, quo egressi sunt de arca, Kalendæ mensis Januarii, feria quinta anno primo post bissextum. Et quia fuit annus quintus cycli solaris, qui est decemnovalis,

A et quartus epactalis, xxii fuerunt in Epacta, et fuit vii Idus Martii mensis Neomenia, id est novæ lunæ principium. Et hæc fuit secundum Hebræos primi mensis initium, et anni principium.

Juxta hanc nostram supputationem, quæ fit per dies solares, exisse inveniuntur de arca Noe, et filii ejus quinto Nonas mensis Maii, luna vigesima septima, stetitque inveniuntur in arca juxta dies solares annum integrum, qui facit dies 365 et quadrata una, id est horas sex, et hebdomadas quatuor, id est dies 28; quater enim septem fiunt 28.

Sem cum esset centum annorum, genuit Arfaxad biennio post diluvium, quia 98 anno vitæ suæ venit diluvium.

B Arfaxad anno vitæ suæ 35 genuit Sale; in nativitate Sale impleti sunt anni post diluvium 37.

Sale anno vitæ suæ 31 genuit Heber; in nativitate Heber impleti sunt anni post diluvium 67.

Heber anno vitæ suæ 34 genuit Faleg; in nativitate Faleg impletus est annus post diluvium 101, qui fuit annus vitæ Noe 701; et hac ratione deducta vixisse invenitur Noe post factam linguarum divisionem annis 249.

Faleg interpretatur divisio, cui propterea patetale nomen imposuit, quia tempore nativitatis ipsius terra per linguarum confusionem divisa est. Qui anno vitæ suæ 30 genuit Reu; in nativitate Reu, impletus est annus post diluvium 131.

Reu anno vitæ suæ 32 genuit Seruch; in nativitate Seruch impleti sunt anni post diluvium 143.

C Seruch anno vitæ suæ 30 genuit Nachor; in nativitate Nachor impleti sunt anni post diluvium 195.

Nachor anno vitæ suæ 28 genuit Thare; in nativitate Thare impleti sunt anni post diluvium 222.

Thare anno vitæ suæ 70 genuit Abram; in nativitate Abræ impleti sunt anni post diluvium 292.

Anno vitæ Noe 892 natus est Abraham, qui fuit annus vitæ Sem 390; vixisse invenitur Noe, post nativitatem Abræ, annis 58.

Fiunt igitur, juxta supputationem, a diluvio usque ad nativitatem Abræ, anni 292, et a conditione mundi 1948.

III.

D Tertia mundi ætas a nativitate coepit Abræ patriarchæ, qui cum 75 annorum esset, anno 17 post mortem Noe, qui fuit annus vitæ Sem 465, et patris sui Thare 145, relicta gente et patria sua, secundum divinum oraculum, venit in terram Chanaan, accipiens promissionem nasciturum de semine suo Salvatorem, in quo benedicerentur omnes gentes credituræ in Christum, et seipsum in gentem magnam esse futurum: quarum una spiritualis, altera est promissio carnalis.

His temporibus Ninus et Semiramis in Assyriis regnaverunt.

Abraham anno vitæ suæ centesimo, patris vero sui Thare 170, et Sem 490, genuit Isaac 42 anno

post mortem Noe. Qui Isaac primus et solus in tota Testamenti Veteris serie legitur octava die esse circumcisus, quod non sine magno mysterio privilegium donatum est filio promissionis.

Isaac anno vitæ suæ 60 et patris sui 160, qui erat annus vitæ Sem 550, post mortem Noe anno 102, avi vero sui Thare 25, genuit Esau et Jacob. Vixit vero Abraham postquam nati sunt Esau et Jacob annis 15, et vixit Sem, postquam mortuus est Abraham annis 35, et impleti sunt dies vitæ illius anni 600. Ante diluvium vixit annos 98, et post diluvium 502, et mortuus est anno vitæ suæ 600 qui erat annus vitæ Isaac 101 et Jacob 50; in nativitate Jacob impleti sunt anni tertiæ ætatis 160, et a conditione mundi 2108.

Jacob autem anno vitæ suæ 91 genuit Joseph, qui erat annus vitæ Isaac 151; venditus est autem vitæ suæ 16, qui fuit annus vitæ Jacob 107, patris vero sui 167. Permansit servus annis 14, et eductus de carcere est anno 30 vitæ suæ, qui fuit annus vitæ Jacob 121, et Isaac patris sui 181. Secundum hanc rationem vixisse invenitur Isaac, postquam eductus de carcere est Joseph, annis quatuor, quia 185 annorum erat quando mortuus est, et hic erat annus vitæ Jacob 125, qui etiam post mortem patris sui anno quinto descendit in Ægyptum anno vitæ Joseph 59, vitæ vero suæ 130 descendit in Ægyptum in animabus 70.

Manserunt filii Israel in Ægypto post introitum Jacob annis 215, post mortem vero Joseph annis 144. Inter mortem Joseph et nativitatem Moysei fuerunt anni 64, quia 80 annorum erat Moyses, quando apparuit ei Dominus, et misit eum ad Pharaonem.

Si quis ista dubitat, vel calculandi et inveniendi summam annorum non habet scientiam, sumat ab introitu Jacob in Ægyptum, et inveniet usque ad mortem Joseph annos 71 : his adde 64, fiunt 135, quia 64 anno post mortem Joseph invenitur natus esse Moyses. His adde 80 annos vitæ Moysis, quia 80 annorum erat Moyses, sicuti jam dixi, quando missus est ad Pharaonem; ad 135 adde 80, et fiunt 215. A prima igitur promissione Abraham usque ad introitum Jacob in Ægyptum, fuerunt anni 215, et inde usque ad transitum maris Rubri anni 215 : fiunt in summa 430, et hoc est quod ait Apostolus in Epistola ad Galatas : *Hoc autem dico Testamentum confirmatum a Deo, qua post 430 annos facta est lex.*

Fiunt igitur a nativitate Abraham, unde tertia esse cœpit labentis sæculi ætas, usque ad transitum maris Rubri anni 505, et a constitutione mundi usque ad introitum Jacob in Ægyptum anni 2258, et inde usque ad transitum maris Rubri anni 2451.

Sed dicit aliquis, Quomodo potest fieri ut tam paucis filii Israel in terra Ægypti steterint annis, cum Scriptura libri Genesios narret quod dixerit Deus ad Abraham : *Scito prænoscens, quia peregrini-*

num erit semen tuum in terra, non sua, et servitute eos afficient annis 400. Non itaque, quod ait, in servitute redigent eos, ad 400 annos referendum est, tanquam per tot annos eos habuerint in servitute; sed referendi sunt 400 anni ad id quod dictum est; Peregrinum erit semen tuum in terra non sua : quia sive in terra Chanaan, sive in Ægypto, peregrinum erat illud semen, antequam hæreditate sumerent terram ex promissione Dei, posteaquam ex Ægypto liberati sunt, ut per speciem locutionis, quam grammatici hyperbaton vocant, dictum esse intelligatur : et est sensus vel ordo verborum : Sciendo scias quia peregrinum erit semen tuum in terra non sua 400 annis. Illud autem interpositum legatur, Et in servitute redigent eos, et nocebunt illis, ita ut ad 400 annos ista interpositio non pertineat; in extrema enim parte annorum summæ hujus, hoc est post mortem Joseph, factum est ut in Ægypto populus Dei duram peragerent servitutem

Testatur Apostolus in Epistola ad Hebræos : *Fide Moyses celebravit Pascha, et sanguinis effusione, ne qui vastabat primitiva Ægypti, læderet eos. Sed quia ab initio mundi usque ad præsens tempus annos vel ætates temporum inquirendo pervenimus, nunc ipsius Paschæ tempus, vel diem, quæ prior in toto tempore Veteris Testamenti celebrata est, subtiliter inquiramus. Si vis hujus Paschæ nosse tempus, vel diem, vel feriam, aut lunam, sume annos ab initio mundi, qui sunt usque ad id tempus 2453; hos partire per quartam partem, et dic : quater 600 fiunt 2400, et supersunt 53. Iterum dic : quater deni, 40, et supersunt 13; quater terni, 12, et superest 1; et invenies quod primus annus tunc exstiterit post bissextum. Sume igitur ipsos dies bissextiles, qui fuerunt in toto retro tempore 613, hos adde ad superiores annos, et invenies summam eorum 3066 : his iterum adde sex dies, quos intercalares vocamus, et erunt 3072.*

Et ut feriam ipsius anni invenire possis, partire supradictam summam, et dic septies 400 fiunt 2800, et supersunt 272. Iterum dic septies 30 fiunt 210, et supersunt 62; et rursum septies octoni fiunt 56, et supersunt sex; et invenies quod feria sexta secundum dies solares exstitit principium anni quam nos more gentilium Kalendas Januarias nuncupamus. Iterum sume superiores annos 2453, hos partire per decimam nonam partem; et dic, centies decem et novem fiunt 1900, et supersunt 553 : hos iterum partire sub eadem partem, et dic : decem novies 20 fiunt 280, et supersunt 163; hos denuo partire per eandem partem similiter, et dic : decem novies novem fiunt 171, et supersunt duo; adde unum et fiunt tria, et invenies quod tertius fuerit annus cycli solaris, qui est decemnovialis : subtrahere unum, et remanent duo : ipse est secundus annus epactæ lunaris. Iterum dic : undecies bini fiunt 22, tantos enim dies habet in duobus annis solaris cursus amplius lunari. His adde 8, et fiunt 30. Et quia annus embolismus fuit, tanti exstiterunt in epacta.

Iterum sume summam numeri centum 22 annorum A triginta, qui fuerunt in epacta, et remanent 102, et invenies quod secundum dies solares, pridie Idus Aprilis feria secunda luna quarta decima exstiterit ipsum Pascha. Juxta dies vero lunares III Kal. Aprilis fuit Neomenia, id est novæ lunæ principium, et primi mensis lunaris initium et anni principium.

Secundum vero supputationem nostram, quæ fit per dies solares, Idus Apriles, luna quinta decima, altera die post Pascha, inveniuntur exisse filii Irael de Ramesse, et venisse in Socoth et de Socoth XVIII Kal. Maii, luna sexta decima in Phylairoth, et VI Kal. Junii, luna prima, qui est dies primus tertii mensis lunaris, venerunt ad montem Sinai, et acceperunt legem Deo loquente ad se per angelum pridie Kalendas Junii, die quinquagesimo post agni B occisionem, feria secunda, luna quarta, quo die et Pascha in Ægypto celebraverunt.

Moyses anno vitæ suæ 80 eductum ex Ægypto rexit populum Dei Israel in deserto annis 40, quorum primo anno tabernaculum Domino construxit, et septem mensibus omne opus perficiens, mense primo, anni secundi prima die mensis erexit, secundum dies solares ipso anno XIII Kal. Aprilis, feria prima fuit Neomenia, id est novæ lunæ principium, et primi mensis initium: et Pascha Hebræorum feria septima, quarto Nonas Aprilis, luna quarta decima quam illi quartam decimam primi mensis diem secundum dies lunares appellare consueverunt.

Jam ab hoc tempore per duces et iudices summam annorum requirere non nobis videtur immorandum, cum tam evidenter historia libri Regum testetur: factum est igitur quadringentesimo et octogesimo anno egressionis filiorum Israel de terra Ægypti in anno quarto, mense Zio, ipse est mensis secundus regis Salomonis super Israel, et ædificare cœpit domum Domini, e quibus subtractis 4 Salomonis et 40 David, colliguntur omnes anni ab egressu filiorum Israel ex Ægypto usque ad primum annum regni David 456; a prima promissione Abrahamæ usque ad prædictum annum primum regni David, fuerunt anni 866; a nativitate vero Abrahamæ usque ad eundem annum sunt anni 941.

IV.

Quarta sæculi ætas incipit a primo anno regni D David, et perseverat usque ad transmigracionem Babylonis, quæ facta est per Nabuchodonosor regem, habens annos juxta Hebraicam veritatem 474; juxta LXX Interpretum translationem amplius: generationes juxta utrosque codices 47.

David rex prior ex tribu Juda regnavit annis 40.

Salomon filius David regnavit annis 40, qui quarto anno regni sui ædificare cœpit templum Domino in Jerusalem, collectis ab egressu filiorum Israel ex Ægypto annis 480, ut Regum quoque liber testimonio est, quod in figuram universi corporis, quo in hoc sæculo Christi ædificatur Ecclesia nimirum actum, quæ in futuro tempore perficitur quod templum septem annis perfecit, et septimo octavi

mense dedicavit, qui fuit annus duodecimus regni sui.

Roboam filius Salomonis regnavit annis 17.

Abia filius Roboam regnavit annis tribus.

Asa filius Abia regnavit annis 41.

Josaphat filius Asa regnavit annis 25.

Joram filius Josaphat regnavit annis octo.

Azarias filius Joram regnavit anno uno.

Athalia regnavit annis septem.

Joas filius Azariæ regnavit annis 40.

Amasias filius Joas regnavit annis 29.

Azarias, qui et Ozias filius Amasias, regnavit annis 52.

Joatham filius Ozias regnavit annis sex.

Ezechias regnavit annis 49.

Manasses filius Ezechias regnavit annis 55.

Amon filius Manasse regnavit annis duobus.

Josias filius Amon regnavit annis 31.

Joachaz filius Josias quem vinctum Nechao Pharo rex Ægypti perduxit in Ægyptum, regnavit mensibus tribus.

V.

Domini Salvatoris in carne ex libro Esdræ prophetæ et historia libri Machabæorum et Josephi atque Africani historiographi usque ad Romana tempora comprehendit annos 589, et ita fit ut a constitutione mundi usque ad Nativitatem Domini Salvatoris in carne, quæ facta est anno Octaviani Cæsaris 42, colligantur omnes anni 3952.

Sed et in libro Chronicorum, quem idem sanctus vir non plus mirabili veritate quam celeritate comprehendit, eosdem annos simili modo secundum Hebraicam veritatem a constitutione mundi, usque ad Nativitatem Domini in carne similiter adnotavit.

Unde sciendum est atque firmissime credendum, et nulomodo dubitandum, omnes annos a constitutione mundi, secundum Hebraicam veritatem usque ad eversionem Hierusalem, quæ facta est undecimo anno Sedecias a Nabuchodonosor non posse amplius minus fieri: sed sicut supra jam ostendi, ita tenendi sunt.

Quidquid vero reliquum superest tempus usque ad adventum Domini in carne majorum nostrorum qui chronicas scripserunt, iudicio relinque. Nam si in his non fallimur annis, qui post eversionem Jerusalem comprehensi sunt, colliguntur omnes anni a conditione mundi usque ad præsentem annum, qui est Incarnationis Domini nostri Jesu Christi 814, quo piæ recordationis et bonæ semper memoriæ Carolus gloriosus princeps ex hoc migravit mortali sæculo, et ei pius princeps sanctæ Dei Ecclesiæ catholicæ Ludovicus successit imperio, anni 4766.

Sed ut apertius appareat quod dicimus, computa eosdem annos per quartam partem, et dic: quater mille, 4000, et supersunt 766; quater centum,

400, et supersunt 366; quater nonaginta 360, et supersunt sex, ex quibus assume quatuor et supersunt duo: præsens enim annus, qui nunc est, secundus est post bissextum.

Item dic: decem novies ducenti 3800, et supersunt 966; decem novies quinquaginta 950, et supersunt 16; adde unum et fiunt 17: præsens enim annus, qui nunc est, decimus septimus annus, est cycli solaris, qui est decemnovalis. Subtrahere unum et remanent 16; sextus decimus annus est epactæ lunaris. Undecies deni 110, undecies seni 66 et fiunt 176; his adde octo, et fiunt 184: hos partire per trigesimam partem, et dic, sexies triginta 180, et supersunt 4, et invenies quod in præsentī anno ipsi currunt ad lunæ cursum.

Si autem quæratur a me quam longo tempore, aut quot annis debeat præsens mortale sæculum perdurare, nescire me fateor, quia non uspiam me legisse reminiscor, et ideo nec de imperitia

erubescor, quia lectione non doceor, nec de periculo formido, quia quæ non lego nec præsumo, ne transgressor inveniar divini oraculi, qui apostolis de hoc interrogantibus ita respondit: *De die autem illo et hora nemo scit, neque angeli cælorum, neque Filius nisi Pater solus.* Sed quid est quod Pater possit sine virtute aut sciat absque sapientia sua, cum utrumque sit Patri, id est virtus et sapientia sua, sed Filii nescire est, nos nescientes de hoc velle manere. Cæterum cunctis in commune fidelibus suademus ut sive quis ex Hebraica veritate quæ ad nos per beatum interpretem Hieronymum pura pervenisse etiam hostibus Judæis in manifesto est, sive ex LXX Interpretum translatione quæ vel minus sollicitè primo edita est, ut multi astruunt, vel a gentilibus corrupta, ut beato Augustino videtur, seu certe ex utrisque commisto opere codicibus. *Cætera desunt.*

LOCA QUÆDAM CLAUDII TAURINENSIS

Excerpta ex Commentariis ejus in Epistolas sancti Pauli.

(Rich. Simon., Hist. crit. Nov. Testam., lib. III, cap. 25.)

Qui cum in forma Dei esset. (Philipp. II, 6). In forma Dei, æqualis Patri, in forma servi mediator Dei et hominum homo Christus Jesus.... Non itaque immerito Scriptura utrumque dicit, et æqualem Patri Filium, et Patrem majorem Filio. Illud enim propter formam Dei: hoc autem propter formam servi sine ulla confusione intelligitur...

Non rapinam arbitratus est, etc. (Ibid.).

Neque usurpationis erat quod naturaliter possidebat, ut rapina diceretur; sed naturæ inerat, ut esset æqualis.

Ex præfatione Commentarii in Epistolam primam ad Corinthios.

Brumale tempus vias palatinas terens eundo et redeundo, minus licet implere supra commemoratum amorem; post medium veris procedendo armatus pergameno pariter cum arma ferens, pergo ad excubias maritimas cum timore excubando adversum Agarenos et Mauros, nocte tenens gladium, et die libros et calamum, implere conans coeptum desiderium.

Ex eadem præfatione.

Fateor me primitus invitum accessisse, et in hoc opus, et in Pentateucho quem postulas imperantibus fratribus in schola constitutis, quibus viva voce scripturas tradebam, præcipiente pio principe Ludovico imperatore, compulsus etiam a memorato principe, ut non tantum verba per oblivionem palantem traderem, sed etiam calamo diu permanentia scriberem, ut quod ore promebam calamo scriptitarem.

Qui est super omnia Deus, etc. (Rom. IX, 5). Chri-

stus enim Dominus et Salvator noster, Filius Dei verus secundum divinitatem, et filius hominis verus secundum carnem. Non ex eo quod est super omnia Deus benedictus in sæcula ex semine David natus est, sed ex illa infirmitate quam suscepit ex nobis.

Gratia vobis et pax a Deo Patre nostro et Domino Jesu Christo. (I Cor. I, 3). Ne Patris aut nomen aut donum tacuisse videretur, et suspicionem forte aut occasionem daret unionis, docet Christum quidem rite invocandum, sed omnem gratiam esse Patris, ut duos qui in unum sunt per divinitatem ostenderet, et Patris auctoritatem præferret.

Deus erat in Christo (II Cor. V, 19). Filius enim naturaliter legatus est Patris Dei.... Pater enim per id intelligitur esse in Filio, quod una eorum sit substantia. Ibi est enim unitas ubi nulla est domina, ac per hoc invicem æquales sunt.

In Epist. ad Hebr. VII, 17.

Ille (Melchisedech) carnales victimas non offerebat nisi panem et vinum, sicut Christus oblationem panis et vini offerens Deo Patri, id est corpus et sanguinem suum, quam oblationem quotidie offerimus super altare et sumimus.

In Epistolam ad Philippenses

Putat aliquis non Scripturarum, sed nostram esse sententiam episcopum et presbyterum unum esse, et aliud ætatis, aliud esse nomen officii, relegat Apostoli verba ad Philippenses dicentis: *Paulus et Timotheus, etc.*

Retractatio Claudii episcopi de auctoribus explanationum super Epistolam ad Hebræos.

Illud quoque in præfatione commoneo, mihi cha-